

Πρὸς δὲ τὴν ἄκρην τῆς ἐστίας, πλησίον χύτρας βραζούσης, ἐκάθητο γέρων ὃς τις ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα παρστήρει τὸ πῦρ. Ὁ δὲ ὁδοιπόρος ἀνεγνώρισεν ἀμέσως αὐτὸν πρὶν ἢ ἐπιστρέψῃ ἡ γυνὴ καὶ φέρῃ τὸν ζῦθον· καὶ καθήσας πάραυτα πλησίον αὐτοῦ ἔλαβε τὴν χειρὰ του καὶ εἶπε μὲ φαιδρὰν φωνήν·

— Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὅτι σ' ἀφῆκε νὰ ζήσης τόσους χρόνους. Βαρὺς Γιορὲς· εἶσαι ἀκόμη ἀπὸ τὸν καλὸν παλαιὸν καιρὸν· δὲν μὲ γνωρίζεις; Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸ τραλλόπαιδον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκαντζάρωνε πάντοτε εἰς τὰ δένδρα σου καὶ ἔτρωγε τὰ μῆλά σου πρὶν ὠριμάσουν;

— Ἐννεήκοντα ἔξ χρόνων! ἐμουρμούρισεν ὁ γέρων χωρὶς νὰ κινήθῃ.

— Ἀληθινά, εἶπε στενάζας ὁ ὁδοιπόρος, πλὴν εἶπέ με ἡ Ῥόζα ἡ κόρη τοῦ ἀμαξοποιοῦ ζῇ ἀκόμη;

— Ἐννεήκοντα ἔξ χρόνων! ἐπανέλαβεν ὁ γέρων μὲ φωνὴν βραγχώδη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἤλθεν ἡ γυνὴ φέρουσα τὸν ζῦθον καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὁδοιπόρον·

— Εἶναι τυφλὸς καὶ κωφός, κύριε, μὴ ὁμιλῇτε εἰς αὐτὸν, δὲν ἀκούει.

— Τυφλὸς καὶ κωφός! ἐψιθύρισεν ἐπωδύνως ὁ ὁδοιπόρος. Πόσας καταστροφὰς ἔκαμεν ὁ ἀδυσώπητος χρόνος ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν! Περιπατῶ ἐδῶ μεταξὺ τῶν ἑρειπίων ὁλοκλήρου γενεᾶς!

— Ζητεῖτε, κύριε, εἰδήσεις διὰ μίαν Ῥόζαν κόρην ἀμαξοποιοῦ; ἠρώτησεν ἡ γυνή. Ὁ ἀμαξοποιὸς μας ἔχει πέντε θυγατέρας, καμμία ὅμως δὲν ὀνομάζεται Ῥόζα. Ἡ πρώτη λέγεται Ἄννα, καὶ ὑπανδρεύθη τὸν κλητῆρα τοῦ ταχυδρομείου, ἡ δευτέρα Χρυσυγὴ καὶ κάμνει σκούφιες, ἡ τρίτη Μαρία καὶ ἡ μικροτέρα, ἡ Ἐλένη, εἶναι ἡλιθία ἡ ταλαίπωρος.

— Δὲν ὁμιλῶ περὶ αὐτῶν, ἀπεκρίθη ὁ ξένος ἀνυπομόνως, ἀλλὰ περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Κόβ Μελίγξ.

— ὦ! ἀπεκρίθη ἡ ξένη, αὐτοὶ πρὸ πολλοῦ ἀπέθανον!

Ὡς ἂν προσεβλήθη ἀπὸ κεραυνὸν ὁ ὁδοιπόρος ἐπὶ κήδησεν ἐκτὸς τοῦ ἐργαστηρίου, ἐκάλυψε καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀνέκραξεν ἀπελπίς·

— Καὶ αὐτὴ, Θεέ μου, καὶ ἡ ἀγαπητὴ μου Ῥόζα ἀπέθανεν! Αἰωνίως ἀκούω τὴν ἀνηλεὲς ταύτην λέξιν, θάνατος, θάνατος! Καὶ κανεὶς λοιπὸν δὲν ἐμεινεν εἰς τὴν γῆν ὁ ὁποῖος νὰ μὲ ἀναγνώρισῃ; Βλέμμα φίλου δὲν θὰ πέσῃ ἐπάνω μου;

Καὶ κλονούμενος ὡς οἶνοπυρὴς εἰσεχώρησεν εἰς δάσος πευκῶν καὶ ἐκεῖ καταθεβλημένος ἀπὸ τὴν λύπην ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ δένδρῳ ἕως ὅτου κατεπραῦνθῃ ὁπωσοῦν ἡ ταραχὴ του. Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθε βραδυπατῶν εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐφθασεν εἰς

τὸ μεμονωμένον νεκροταφεῖον ὅπου σταθεὶς μὲ ἀσκεπὴ κεφαλὴν πρὸ τοῦ σταυροῦ ἀνεφώνησεν·

— Ἐδῶ ἐνώπιον τοῦ ἐσταυρωμένου, ἐδῶ μὲ ὑπασχέθη ἡ Ῥόζα νὰ μείνῃ πιστὴ καὶ νὰ περιμεῖνῃ τὴν ἐπιστροφὴν μου. Ἡ θλίψις ἀπέπνιγε καὶ τοὺς δύο μας· τὰ δάκρυά μας ἔπιπτον εἰς τοῦτο τὸ κάθισμα καὶ σχεδὸν λειποθυμοῦσα ἀπὸ τὴν λύπην τῆς ἔλαβε τὸν χρυσοῦν σταυρὸν ὡς ἐγγύχσιν τοῦ ἔρωτος. Ταλαίπωρος φίλη, ἴτως πατῶ τὸ νεκρὸν λείψανόν σου!

Καταβληθεὶς ἀπὸ τὸν περιόδονον τοῦτον λογισμὸν ἔπεσεν εἰς τὸ κάθισμα καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὡς ἀναισθητός πολλὴν ὥραν. Τὸ ἄψυχον βλέμμα του περιφέρετο ἀργὰ εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ νεκροταφεῖου ὅπου μικρὰ ὑψώματα τοῦ χώματος ἐδείκνυσαν τοὺς νεωτέρους τάφους. Ἐλυπεῖτο βλέπων πῶς παλαιωθέντες ἔπιπτον οἱ μικροὶ ξύλινοι σταυροὶ καὶ καμμία χεὶρ ἀπογόνων δὲν ἀνήγειρε τὸ σῆμα τοῦτο τῆς μνήμης τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς των. Καὶ τοῦ ὁδοιπόρου οἱ γονεῖς ἐκοιμῶντο εἰς τὴν γῆν ἐκείνην, ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ποῦ εὐρίσκοντο οἱ τάφοι αὐτῶν;

Πολλὴν ὥραν ἔμεινε βυθισμένος εἰς τοὺς πικροὺς τούτους λογισμοὺς· καὶ ἐνῶ ἡ ἰδέα τῆς αἰωνιότητος ἐπεδάρυνε τὴν ψυχὴν του βαρεῖα ὡς μνημεῖον ἐκ μαρμάρου, τὸν ἐξύπνισαν αἰφνης βήματα ἡχήσαντα ἐκεῖ πλησίον.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΝΕΑ ΑΜΕΡΙΚΗ *).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ πρὸς δυσμὰς χώρα.

— Εἰπέ με λοιπὸν, δικαστὰ, ἰδοὺ δύο Γιαγκεῖς εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ. Θὰ κάμουν νομίζω καλὰ νὰ προσέξουν εἰς τὸ πέρασμα, διότι διαφορετικὰ ἡμποροῦν νὰ χάσουν τὰ ὄντια τῆς φρονήσεως. Τί λέγεις, δικαστὰ;

*) Ἐν τῇ ΙΒ' καὶ ΙΘ' τόμῳ τῆς «Πανδώρας» κατεχωρίσαμεν περιγραφὴν τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἡθῶν καὶ ἐθίμων, ἣτις διὰ τὴν ξενοπρεπὴ καὶ τὸ παράδοξον ἅμα δὲ καὶ διὰ τὴν γλαφυρότητα τῆς διηγήσεως τόσον κατεγοήτευσεν τοὺς ἀναγνώστας, ὥστε πολλοὶ αὐτῶν ἔγραψαν ἡμῖν ἀξιῶντες παρομοίαν τινὰ ἱστορίαν. Ἰδοὺ διὰ τί ἐπιχειροῦμεν σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῆς «Νέας Ἀμερικῆς», ἔργου τοῦ Ἀγγλοῦ Δίξωνος, διευθυντῆ τοῦ ἐν Λονδίνῳ ἐκδομένου «Ἀθηναίου», ἀκαμάτου περιηγητοῦ καὶ γνωστοτάτου συγγραφέως διὰ τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἐξιστορουμένων. Τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Δίξωνος δὲν περιορίζεται ὡς τὸ πρῶτον εἰς μόνον τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τὴν περιγραφὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας τὴν ἐξελικτικὴν, ἥς τὸ ἐκπαινετὸν αὐξάνει ἰδιαζόντως ἡ περὶ τὴν παράστασιν ἐμπειρία τοῦ συγγραφέως, προσιδιάζοντος ὡς ἐξῆς· «Τὸ παρελθὸν ἔαρ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου σκοπὸν εἶχον νὰ ἐξακολουθήσω μελέτας ἐφορώσας εἰς τοὺς πάλαι χρόνους, εἰς ἃς πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐπιδοθῇ. Ὁ ἀρχαῖος κόσμος περὶ ὃν ἡσχολούμην

— Ἰσως ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ἀργὰ ὁ ἐπονομασθεὶς δικαστής.

Καὶ ἐτελείωσε τὴν φράσιν του διὰ τῆς γνωστῆς ταύτης ἀμερικανικῆς ἐπωδῆς «I guess» (προβλέπω, φρονῶ).

Ὁ συνοδοιπόρος μου, ὁ ἀξιόλογός μου φίλος Dilke¹⁾ καὶ ἐγὼ, ἤμεθα οἱ δύο Γαγκεῖς, ἂν καὶ γνήσιοι καὶ καθαροὶ Ἀγγλοὶ· ἐνταῦθα ὁμως, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ περιωνύμου Μισσουρή, πᾶς ἔχων τὴν ὀψιν λευκὴν καὶ μὴ φέρων ἐγγχειρίδιον (bowie knife) εἶναι Γαγκεῖς.

Ταῦτα συνέβαινον κατὰ τὰ ὅρια τοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὸ μικρὸν ξενοδοχεῖον τῆς μικροτάτης πόλεως Ἄτκισον, ὅπου ἔντομα καὶ ἀκαθαρσίαι πλημμυροῦσι τὸν τόπον, ὅστις ἄπορον πῶς στενότατος ὢν χωρεῖ αὐτά.

Ὁ δικαστής, ἀνασηκώσας ἀργὰ τὴν κεφαλὴν νεύουσας βαθέως εἰς τὸ πινάκιον τὸ περιέχον βόφημα ἐξ ἀραβοσίτου καὶ κρέας κκπινιστὸν, περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς ἐμὲ καὶ τὸν σύντροφόν μου, ἀπήγγειλε τὴν προφητείαν ἣν ἠκούσαμεν περὶ τῶν ὀδόντων τῆς φρονήσεως καὶ ἐπανέλαβε τὸ φαγητόν.

Ὁ ποταμὸς Μισσουρή εἶναι πρὸς τὸ Western boy (τὸ παιδίον τῆς Δύσεως) ὅ,τι καὶ ὁ Σηκουάνας πρὸς τὸν χωρικὸν τῶν γαλλικῶν ἐπαρχιῶν, ὁ Ταμέσας πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς, καὶ ὁ Ῥήνος πρὸς τοὺς Γερμανοὺς, διότι ἀντιπροσωπεύει τὸ ἐμπόριον, τὰς τέχνας, τὴν κομψότητα, ἐνὶ λόγῳ τὸν πολιτισμόν. Ὁ ὑπερβάς τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄριον τῆς ἀγρίας χώρας καὶ τῶν ἀβραμισίων δασῶν, θεωρεῖται πεπολιτισμένος καὶ μέλος ἐνεργὸν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας.

μὲν ἔδωκεν ἀπερμὴν ν' ἀνακαλύψω ἕτερον ὅλος νέον· διότι εἰς τὴν νέαν ἀμερικανικὴν ἡπειρον ἦν πρῶτον τότε ἐπεσκαπτόμενη, τὰ πάντα καὶ ἤθη, καὶ ἰδέαι, καὶ θρησκείαι, καὶ δοξαὶ ἀνευυῆθησαν ἐκ θεμελίων. Πρὸς τὴν Μεσημβρίαν, καὶ Ἀρκτον, καὶ Αὐσίαν, καὶ Ἀνατολὴν πανταχοῦ ἡ Ἀμερικὴ ἦτο νέα.

«Δύο μεγάλα καὶ εὐγενῆ πάθη ἀνέφλεξαν τὴν καρδίαν τῶν θεμελιωτῶν τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν, αἰσθημα θρησκευτικὸν ἐνθερμότερον, καὶ ἔρως ἀνεξαρτησίας ἀκαταγώνιστος· εἰς ταῦτα τὰ δύο πάθη ὀφείλεται ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὠραιότητας τῶν ἔργων ἐφ' ἧς ἔχει νὰ καυχῇ ἡ ἀγγλικὴ μεγαλοφυΐα. Ἐτι δὲ καὶ σήμερον τὰ δύο ταῦτα πάθη οὐ μόνον δὲν ἐσβέσθησαν, ἀλλὰ καὶ ἔωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῶν καλῶς ὀργανωμένων κοινωνιῶν καὶ τῶν συντηρητικῶν ἐκκλησιῶν, ὧν μεταξὺ ἀναπτύσσουσι, χωρὶς νὰ καταστρέψωσιν ἢ νὰ προσβάλλωσιν αὐτάς, παραδοξότατα δόγματα στηριζόμενα ὑπὸ τολμηροτάτων δοκιμῶν. Ὅπως δ' ἐννοήσῃ τις τὴν ἰσχύϊν καὶ τὴν στερεότητα τῶν κοινωνικῶν τούτων ὀργανισμῶν, πρέπει ν' ἀναλύσῃ τὰ νέα συστήματα καὶ νὰ κρίνῃ τὰς νέας ἀποπειράς, ὧν ἡ ἀνάπτυξις διαδηλοῦται καὶ ἐκάστην μετὰ πλείονος δυνάμειος καὶ τόλμης.

«Τὰς κοινωνικὰς ταύτας ἐνεργείας, καὶ μάλιστα τὰς γινόμενας ὅπως μεταβληθῶσιν αἱ ἀμοιβαῖαι σχέσεις τῶν δύο φύλων καὶ ἡ θεμελίωσις πάντων ἐπὶ νέων βάσεων, θέλωμεν ἱεραρχήσῃ ἐνταῦθα μετ' ὅσης ἔλασται ἀκριθείας. Ἐν Λονδίνῳ τῇ 1 Ἰανουαρίου 1867.»

¹⁾ Ἀξιόλογος ποιητής.

— Περπατῶ νὰ κάμω ἓνα γύρον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, λέγει τὸ boy ἢ τὸ ἄγριον παιδίον τῆς Δύσεως, καὶ ἀναχωρεῖ φέρον χονδρὰ σανδάλια καὶ πλυντὴ μηλωτῆς. Φέρον δὲ καὶ bowie knife, καὶ περὶ τὴν ὀσφύν ζώνην ἐν ᾗ ἔχει ἐμπηγμένον ἐξάκροτον, καταφρονεῖ ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν εἰρηρικὸν κάτοικον τοῦ ἀπέναντι μέρους, ὅπως καὶ ὁ ἀπέναντι τοῦ Ἰορδάνου Ἀραβὶ τὸν κάτοικον τῆς Γαλιλαίας, καὶ ὁ ὑπερήφανος Ἰδαλγος τὸν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δουρία Πορτογάλλον.

Ὅσον διὰ τοὺς ὀδόντας μου, ὁμολογῶ ὅτι τοὺς σέβομαι πολὺ, καὶ φρονῶ περὶ αὐτῶν ὅ,τι καὶ ὁ μέγας ποιητῆς Οὐάλτερ Σαβάζ Λανδὸρ, τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθην πρὸ πέντε ἐτῶν εἰς Φλωρεντίαν, ὅστις καὶ τοι ὑπερβάς τὰ ὀγδοήκοντα τέσσαρα ἔτη τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἦτο κάλλιστα εἰς τὴν υγείαν του.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὅτε με ἤκουσε συγγαίροντα αὐτῷ· μή με λυπῆς! Ἐχασα τέσσαρα ὀδόντια! Ἐπρωτίμων νὰ χάσω ἀντ' αὐτῶν καὶ τὸ ὀλίγον πνεῦμα τὸ ὁποῖον με μένει.

Ἀλλ' ὅπως δῆποτε εἶχομεν ἐμῇ εἰς τὸν χορόν· εἶχομεν περάσει τὸν Ἰορδάνην ἡμῶν, τὸν Μισσουρήν, καὶ ἔπρεπε ταλμῶντες νὰ καταφρονήσωμεν τοὺς κινδύνους.

Τὴν προτεραίαν ἀνεχωρήσαμεν πολλὰ πρῶτ, ἦτο τότε Αὐγουστος, — ἀπὸ τὸν Ἅγιον Λοδοβίκον, πόλιν ζωηροτάτην, σαξωνικὴν καὶ λατινικὴν ἐξ ἡμισείας, καταληφθεῖσαν πρὸ μικροῦ ὑπὸ τρομεροῦ παγνικοῦ φόβου ἕνεκα τῆς χολέρας ἣτις εἶχεν ἐνσκήψει ἀμελίκτος εἰς αὐτὴν ἐν καιρῷ σφοδροτάτου καύσωνος. Φαντάσθητε δὲ ὁποῖος θᾶ ἦτο ὁ καύσων οὗτος εἰς πεδιάδα κειμένην εἰς τὸ χαμηλότατον μέρος ἀπεράντου χώρας, τριακόσια μίλια ἀπεχούσης ἀπὸ τῶν λόφων. Αναρίθμητα ἐγένοντο τὰ θύματα τῆς μάστιγος ταύτης εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται οἱ ταλαίπωροι ἱρλανδοὶ, εἰς τὰ νοσώδη καταγώγια ὅπου κατοικοῦσιν οἱ ἀπερίσκεπτοι Μαῦροι.

Κατ' ἄλλην τινὰ προηγηθεῖσαν ἐπίσκεψιν τῆς νόσου, χίλιοι πεντακόσιοι νέοι τῆς πόλεως, πλούσιοι καὶ ῥωμαλέοι, ἀνέλαβον γενναίως τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν· τὸ 1865 ὁμως οὐδεμία φιланθρωπικὴ ἐταιρία συνεκροτήθη, οὐδὲν μέτρον ἐλήφθη κατὰ τῆς πανωλεθρείας, ἣτις ἀκαταπαύστως ἠπείλει τὴν πόλιν, ἀνεγερθεῖσαν ἐντὸς ἀληθοῦς ὄχρεαυ, ἐκ τῶν βαθυτέρων οὐς ποτε ἔσκαψεν ἡ φύσις.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον εἶχε παύσει δημοσιεύον καθ' ἐκάστην τὸν ἀριθμὸν τῶν νεκρῶν, τὸν ὁποῖον ὑπελόγιζον ἢ ἐκ τῶν μεταβιβλόμενων φερέτρων, ἢ ἐκ τῶν καταστίχων τῶν δέκα ἢ δώδεκα κυριωτέρων νεκροταφείων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θανόντων ἦτο μέγας, καὶ ἐπηύξανεν αὐτὸν ἐτι πλέον ἡ ἀριθμητικὴ τοῦ φόβου. Πυρσὰ ἠνάφθησαν ἀνὰ πάσας τὰς ὁδοὺς

καὶ ἡσθεῖστος διεσκορπίσθη εἰς τὰ ρυάκια· οὐδεὶς δ' ἐτόλμα ν' ἀναβῇ εἰς δημοσίαν ἀμαξάν. Καὶ ἐνῷ ἐγεύεσθαι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον σοὶ διηγούντο ταπεινὴ τῇ φωνῇ τρομερὰς ἱστορίας, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας κατασκευάζουσιν αἱ κεφαλαὶ τῶν Μεσημβρινῶν. Διηγούντο ὅτι πάντες οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ νεκροταφεῖα, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ κακοῦργοι εἰς οὓς ὑπεσχέθησαν χάριν ἐπὶ ὄρῳ νὰ θάπτωσι τοὺς χολερικοὺς, ἔφυγον, ὅτι τὰ πτώματα ἔκειντο ἄταρα καὶ σεσωρευμένα, ὅτι καὶ τὰ φέρετρα καὶ τὰ σάββανα παρεδόθησαν ὑπὸ τῶν φυγάδων εἰς τὸ πῦρ καὶ ὅτι μυρία ὅσα ἀτοπήματα διαπράχθησαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν θανόντων καὶ εἰς τὰ νεκροταφεῖα. Ἡμέραν καὶ νύκτα ἐσθίμινον πενθίμως οἱ κώδωνες.

Ἀναχωρήσαντες ἐκεῖθεν πολλὰ πρωτὶ, κατελύσαμεν τὴν μεσημβρίαν εἰς Μακόν, ὅπου ἐφάγαμεν πέπνια καὶ σταφυλὰς, τὸ δὲ μεσονύκτιον κατέβημεν εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωσήφ, δώδεκα περίπου μίλια ἄνωθεν τῆς Ἀγκισσῆς, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Μισουρή· δύο δὲ ὥρας μετὰ ταῦτα ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ ἀμέσως αἱ ἀτμάμαξαι ἐκενώθησαν εἰς μέρας πλήρεις βρωμεροῦ χόρτου, ὅπου εὐρίσκεται πορθμεῖον καὶ ὀδηγός. Ἐνῷ δὲ κατέτρυχεν ἡμᾶς παγερὸς ἄνεμος, ὑπερεχάρημεν ἀκούσαντες φωνὴν ὑπηρετοῦ ξενοδοχείου λέγουσαν· « Ὑπάρχουν ὁδοιπόροι διὰ τὸ Planter's House ; » Καὶ πάντες ἀνέκραξαν ναὶ, διότι πάντες ἐπεθύμουν νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Planter's. Ἀνέβημεν λοιπὸν σπεύδοντες μετὰ σάκκων καὶ ράβδων καὶ ἐνδομάτων εἰς τὸ λεωφορεῖον, τὸ ὁποῖον ἴστατο πλησίον εἰς τὴν τελευταίαν ἄκραν τοῦ σιδηροδρόμου ἑτοιμον νὰ παραλάβῃ ἡμᾶς. Πλὴν τί θηρίον κοιμάται ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν; Εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης ἔκειτο ζῶον τὸ ὁποῖον ἐξελάβομεν ἀντὶ κολασσαίου σκύλου, καθόσον ὅτε εἰσῆλθομεν ἤρχισε νὰ γρυλλίξῃ καὶ νὰ λακτίξῃ· ἀλλὰ πάλιν ἦτο τόσο μεγάλον, ὥστε ἐνομίσαμεν ὅτι πιθανὸν ταυρὸς τις εὐρὼν ἀνοικτὴν τὴν θύραν ἐζήτησεν ἄσυλον ἐναντίον τοῦ δριμυτάτου ψύχους. Ἐνῷ δὲ τοιαῦτά τινα ἀνεπαλοῦμεν ἰδοὺ τὸ τέρας ἀρχίζει νὰ ὑβρίζει . . . καὶ τί ὕβρεις; τρομερὰς! Ὅτε δὲ μετὰ μικρὸν ἐξύπνησαν εἶδομεν ὅτι ἦτο ὁ ἡνίοχος ὅστις ἐρρόγγαζε ἐγκεκορδουλημένος ἐν πέντε βουβαλείαις σισύραις. Ἐγὼ δὲ ἀφοῦ ἐκάθισα πλησίον δωδεκάδος ὁδοιπόρων οὐχ ἦττον ἐμοῦ ἀξίῳ οἴκτου ἀνεφώνησα·

— Ἐτοιμοί!

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἡνίοχον·

— Ἐμπρός! προσέθεσα.

— Ἐχετετε καιρὸν ἀκόμη, ἀπάντησεν ὁ ἡνίοχος, ἕως νὰ φθάσῃ τὸ πέραμα. Καὶ ἐξεσφενδόνισε τοιαύτας ὕβρεις ὥστε ἂν ἦτο παρὼν τις ἱερεὺς ἢ καὶ κυρία ἔπρεπε νὰ κλείσῃ τὰ ὦτα.

— Καὶ πότε θὰ ἔλθῃ; ἠρώτησέ τις ἐξ ἡμῶν.

— Εἰς τὰς ἑπτὰ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τότε ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον· τὸ ψῦχος διεπέρα καὶ εἰς τὸν μεσλὸν τῶν κοκκάλων, καὶ συγχρόνως ἤμεθα ὥς αἰσαρδέλας ἐντὸς τοῦ λεωφορείου. Ἀλλὰ ποῦ ἄλλοῦ νὰ καταφύγωμεν ἀφοῦ ὁ τόπος ἦτο ἔρημος; Ἐξυπνίσαντες δὲ τὸν ὑπηρετὴν τοῦ ξενοδοχείου, ὅς τις καὶ αὐτὸς ἐκοιμήτο ἐξηπλωμένος εἰς τὸ καλῆτερον μέρος, ἐμάθομεν ὅτι δυνατόν ἦτο νὰ διαβῶμεν τὸν ποταμὸν καὶ ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκομεθα, ἔστω καὶ μεταξὺ σκότους, ἐὰν ἀπεφασίζαμεν νὰ κινδυνεύσωμεν ἐπιβάνοντες εἰς μικρὰν λέμβον. Νὰ κινδυνεύσωμεν! Καὶ διὰ τί ὅχι; Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς διασχίζοντες τὸν χόρτον φέροντες καὶ τοὺς σάκκους, διότι οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ μέχρι τῆς ὄχθης, ἀλλὰ πατοῦντες μὲ προσοχὴν καὶ ἀκροαζόμενοι ἔτι προσεκτικώτερον ὅπως διακρίνωμεν τὸ πάφλασμα τοῦ ὕδατος. Ὁ δρόμος εἶναι κατωφερὴς, τὸ ἔδαφος ὀλισθηρὸν, καὶ πυκνὴ ὀμίχλη σκεπάζει τὸ ταχὺ καὶ ἀφρίζον κύμα. Εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀπέναντι ὄχθης διακρίνομεν τὴν σκιὰν μικρᾶς πόλεως, ἢ μᾶλλον λευκῶν τινῶν οἰκιῶν διεσπαρμένων. Πλὴν ποῦ εἶναι ἡ λέμβος; Δὲν τὴν εὐρίσκομεν εἰς ταύτην τὴν ὄχθην; διότι ὁ Βίλ ἐκτίσεν τὴν καλύβην του εἰς τὴν ἀπέναντι, εἰς τὴν πολιτείαν Κανσᾶς, καὶ μόνη ἡ ἡχὼ ἐπαναφέρει εἰς τὰς ἡμετέρας ἀκοὰς τὸ τρομερὸν γερ! γερ! τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ ξενοδοχείου, ὡς ἄλλο ἐλελεῦ, ἱκανὸν νὰ ἐξυπνίσῃ καὶ τοὺς ἑπτὰ Παιδας. Ἀλλ' οὔτε ἀκρόασις, οὔτε λέμβος! Ἀφοῦ δὲ κατετρίψαμεν ὀλόκληρον ὥραν εἰς τὴν ὄχθην μετὰ ὀμίχλης πυκνουμένης ἀδιακόπως, ἐπανήλθομεν, χωρὶς νὰ πολυλυπηθῶμεν ὅτι ὁ πολεμικὸς ἐμβαστήριος τοῦ ξενοδόχου δὲν ἐτάραξε τὸν γαλήνιον ὕπνον τοῦ πορθμεῖως, εἰς τὸ λεωφορεῖον ὅπου ἤυραμεν τὸν ἡνίοχον ἐξακολουθοῦντα νὰ ῥογγάζῃ. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸν κέντρωμα τῶν ὕβρεων καὶ τῶν βλασφημιῶν, οὐ τινος τὰ εὐώδη ἄνθη διεσκορπίζεν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας εἰς ἡμᾶς, οὐδὲ τὸν κτηνώδη ἄμα δὲ καὶ εὐμενὴ τρόπον μεθ' οὗ ἐρρίψεν ἐφ' ἡμῶν ἐν τῶν σκεπασμάτων καὶ ἕνα τῶν βουβαλείων αὐτοῦ δερμάτων. Καὶ ὁ μὲν φίλος μου ἀπεκοιμήθη, διότι οἱ νέοι εὐκόλως εὐρίσκουσι τὸν ὕπνον· ἐγὼ δὲ καταβάς περιτρηχόμην εἰς τὸν σιδηρόδρομον· ἐφθασα μέχρι τῆς ὄχθης, παρετήρησα τὴν δύσιν τῶν ἀστέρων, ἐβλασφήμησα ἐναντίον τοῦ ὑψηλοῦ χόρτου καὶ ἐρρόφουν τὸ σίγαρόν μου.

Τὴν δὲ ἐβδόμην ὥραν ἦλθε τὸ ἀτμόπλοιο τὸ ἐκπληροῦν χρὴ πορθμεῖου, καὶ τὴν ὀγδόην ἐκαθήμεθα περὶ τράπεζαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Planter, μετὰ τῶν ὀλίγων πεπολιτισμένων ἀριστοκρατῶν τοῦ Κανσᾶς, ὧν ἕκαστος ἔφερεν ἐγχειρίδιον εἰς τὸ θυλάκιον καὶ πολὺκαννον εἰς τὴν ζώνην.

— Ἡξεύρετε, κύριε, ποίαν ὥραν ἀναχωρεῖ ἀπὸ Ἄτκισον τὸ ταχυδρομεῖον τῆς λίμνης Σαλέ;

Εἰς ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἀπήντησεν, ἡ μᾶλλον δὲν ἀπήντησεν ὁ εἰρηνοδίκης, οὐ τινας τοὺς λόγους ἀναγινώσκουμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κεφαλαίου τούτου. Καὶ ἡ μὲν ἐρώτησις ἦτο ἀπλουστάτη, ὁ δικαστὴς ὁμως ἀντὶ ἀποκρίσεως μὲ προειδοποίησεν ὅτι τῆς φρονήσεως οἱ ὀδόντες μου δὲν ἐφαίνοντο πολλὰ ἀσφαλεῖς εἰς τὴν πολιτείαν Κανσάς.

Ἐγὼ δὲ μὴ ἐννοήσας τὸν σκοπὸν τοῦ εἵδους τούτου τῆς ἀπαντήσεως, ἠτένισα καλῶς τὸν γείτονα μου, καὶ ἐπανελάθον ἐντονώτερον τὴν ἐρώτησιν. Ταύτην ἀκούσαντες οἱ λοιποὶ ἐξεκαρδίσθησαν γελῶντες εἰρωνικῶς. Μετὰ ταῦτα ὁ δικαστὴς εἶπεν ὅτι τὸ ταχυδρομεῖον (σημειωτέον ὅτι ἤλθομεν ἐκ τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου εἰς Ἄτκισον, τόπον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ταχυδρομείου, ὅπως μεταβῶμεν εἰς Δένβερ καὶ εἰς τὴν λίμνην Σαλέ) ἠλλαξε τὸν δρόμον, καὶ ὅτι μετατοπισθὲν ἀλλαχοῦ ἐμελλε νὰ διατρέξῃ ἄλλον εὐκολώτερον καὶ συντομώτερον.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ, ἐνῷ οἱ ὁμοτράπεζοι γελῶσι διὰ τὴν ἀτυχίαν ἡμῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μετάθεσις τοῦ ταχυδρομείου ζῆμιοι τὴν πόλιν αὐτῶν, ἐζήτησαν νὰ πείσωσιν ἡμᾶς διὰ πολλῶν λόγων ὅτι ἀνοήτως ἐγκατελείφθη ὁ καλὸς δρόμος καὶ προετιμήθη ὁ χειρότερος καὶ ἥττον ἀσφαλής. Ὁ νέος δρόμος, προσέθεντο, ὀνομάζεται Smoky-Hill ἢ λόφος καπνοῦ, διότι ἀδιακόπως κρέμαται ἐπ' αὐτοῦ νέφος ὁμίχλης.

— Θὰ τὸν ἰδῇτε, κύριοι, καὶ θὰ κρίνετε μόνοι σας· ἀλλ' ἴσως ἀδιαφορεῖτε διὰ τὰ τελευταῖά σας ὀδόντια.

Ἄλλος δὲ τις λαβὼν ἀπὸ τοῦ θυλακίου αὐτοῦ τὴν ἐφημερίδα τὴν περιέχουσαν τὰς εἰδήσεις τῆς χώρας τῆς κλουμένης Λόφος καπνοῦ, δεικνύει εἰς ἡμᾶς ὅτι ὁ Μαῦρος Λέβης, ὁ Πολύστικτος Κύων, ἡ Ρωμαία ῥίς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τῶν Ἐρυθροδέρμων τραπέντες εἰς ἔργα πολεμικὰ ἐλεπλάτησαν καὶ ἐπυρπόλησαν τὴν δεῖνα καὶ τὴν δεῖνα ἐξοχὴν καὶ κατέσφαξαν τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα λευκόν. Προστίθεται δὲ ἡ ἐφημερίς ὅτι καὶ πρὸς Ἄρκτον τὰ πράγματα ἀντὶ βελτιώσεως χειροτερεύουσι. Συνοδία λευκῶν προσβληθεῖσα ὑπὸ τῶν Μαύρων Ποδῶν ἐνῷ κατέβαινε τὸν Μισουρήν, συνεπλάκη μετ' αὐτῶν, καὶ μόνῃ ἡ παχύτης δι' ἧς ἀντετάχθη ἔσωσεν αὐτήν. Οἱ διαφυγόντες τὸν πέλεκυν ὁδοιπόροι διηγοῦνται ὅτι ἐπτά συμπατριῶται αὐτῶν, συλληφθέντες ἐπὶ λέμβου εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν ἐφρονέθησαν ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἰεράκων, οἵτινες ὑπέγραψαν μὲν οὐ πρὸ πολλοῦ συνθήκην εἰρήνης μετὰ τῆς κυβερνήσεως, ἐπεδόθησαν ὁμως εἰς ἐχθροπραξίας ἀλείψαντες δι' ὥχρας καὶ μίλτου τὰ πρόσωπα.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ ψηλόσωμός τις φέρων τὴν λεβόλον, ἐγχειρίδιον καὶ πολὺκαννον καὶ ἔχων ἥθος παμφάγου, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐστιατόριον, παρουσιάσθη εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἄλλων. — Εἶναι, εἶπον, ὁ ἀρχηγὸς Οὐάλκερ, ὁ περίφημος καπετὰν Ζέμ. Οὐάλκερ, ὅστις διέτρεξεν εἰκοσιεπτὰ φορές τὰς πεδιάδας καὶ ἐτίμησε διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἕνα κολπίσκον οὐ τινας τὸ ὄνομα ἐρυθρίῳ μὴ μαθὼν ἄχρι τοῦδε.

— Θὰ γίνωμεν ἄξιοι τοῦ ἐπωνύμου βλαῖες, εἶπεν ὁ καπετάνιος, ἂν ταξιδεύοντες διὰ τοῦ νεωτέρου δρόμου, ὁ ὅποιος εἶναι κάκιστος, περιπέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἰνδῶν διὰ νὰ μᾶς ξεγδάρουν.

Εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ἀπεκρίθημεν ὅτι ἐπειδὴ τὸ ταχυδρομεῖον κατέλιπε τὸν δρόμον αὐτὸν, δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ τὸν προτιμήσωμεν. Τότε ὁ καπετάνιος ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τὴν συμβουλὴν νὰ μείνωμεν τινὰς ἡμέρας εἰς Ἄτκισον, ὅπως λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωμεν τὸν πορτικὸν γιανίτζαρη καὶ νὰ φωτίσῃ ἡμᾶς ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῶν Πεδιάδων. Ἐὰν ὁμως δὲν θέλωμεν ν' ἀκούσωμεν τὴν συμβουλὴν του, ἂς ὑπάγωμεν εἰς τὸν διάβολον, ὁ ὅποιος θέλει φροντίσει ἀναμφιβόλως νὰ διευκολύνῃ εἰς ἡμᾶς τὴν γνωριμίαν τοῦ Ἰνδικοῦ πελέκεως.

Ἀλλ' ἡμεῖς, μόλις μαθόντες ὅτι μικρὸν ἀτμόπλοιον μέλλει ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ μεσημβρίαν εἰς Ἀθηνῶνθωρ, ὅπου εἶχε μετατεθῇ ὁ πρὶν εἰς Ἄτκισον σταθμός, ἐπληρώσαμεν εἰς τὸν ξενοδόχον καὶ παρηγγείλαμεν νὰ μετακομισθῶσιν εἰς τὸ πλοῖον τὰ σκεύη ἡμῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἔτι ἐννάτη ὥρα δὲν εἶχον δὲ οἱ ὁδοιπόροι εἰς τί νὰ ἐνασχοληθῶσιν, οἱ πρόσφατοι αὐτῶν φίλοι ἐπροθυμήθησαν νὰ φανῶσιν αὐτοῖς χρήσιμοι. Περὶ μεσημβρίαν περιστάσις τις συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν ὑπόληψιν. Ἐνῷ περιηρόμεν λαλῶν καὶ καπνίζων, ἀνέγνων ἐπὶ τινος καταστήματος ταῦτα· «Ταχυδρομεῖον,» εἰσελθὼν δὲ πῦρα ἀπλήρωτον ἐπιστολὴν φέρουσιν τὸ ὄνομά μου. Καὶ δὲν ἐγνώριζον μὲν τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς, ἐπλήρωσα ὁμως καὶ ἠνοιξα τὴν ἐπιστολὴν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγνούς εἶδον ὅτι δὲν διευθύνετο πρὸς ἐμὲ, ἔσπευσα νὰ διπλώσω αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀποδώσω εἰς τὸν ταχυδρόμον εἰπὼν τὸ λάθος, καὶ προτρέψας νὰ κρατήσῃ αὐτὴν χάριν τοῦ συνωνυμοῦ μου· ὁ ταχυδρόμος ἀτενίσας με παραδόξως μοι ἀπέδωκε τὸ πληρωθὲν τέλος.

— Βλέπεις; εἶπεν ὁ δικαστὴς εἰς τὸν γείτονα του, ἀρκετὰ ἐπιτήδεια τὴν ἔκαμεν· ἐδιάβασε τὸ γράμμα του καὶ ἐπῆρεν ὀπίσω τὰ χρήματά του. Στοιχηματίζω ὅτι δὲν εἶναι Γιαγκῆς.

Κάμε μικράν τινα πονηρίαν εἰς Ἄτκισον, καὶ ὅλοι σ' ἐναγκαλίζονται ὡς ἀδελφόν.

(Ἀκολουθεῖ.)